

Nieuwsbrief juli 2020

Hallo allemaal,

Ik hoop dat jullie allemaal goed gezond zijn en de draad hebben kunnen oppakken in het dagelijks leven met de beperkingen die corona ons nu nog oplegt. Het schrijversleven gaat 'gewoon' door.

Toen onze dochters nog klein waren, vertelde ik onderweg vaak verhaaltjes. Meestal begonnen deze met het laatste wat ik de avond ervoor had voorgelezen, voegde daar allerlei omgevingselementen aan toe die we tegen kwamen, verzong daar onmogelijke wezens bij en bekende figuren uit verschillende sprookjes. Onze meiden, maar ook eventuele vriendinnetjes die erbij waren, luisterden dan muisstil. Als zo'n vriendinnetje na een paar weken vroeg of ik dit of dat verhaal nog eens kon vertellen, dan was dit onmogelijk. Ik wist niet meer wat ik op dat moment bij elkaar had verzonnen.

Hieraan moest ik denken bij een opdracht die we kregen op de academie om een surrealistisch verhaal te schrijven. 'Sur-realisme betekent bovennatuurlijk, boven de werkelijkheid uitstijgen. Surrealisme is een stroming in de moderne kunst, ontstaan ca 1920 en sterk beïnvloed door de ideeën van psychiater Sigmund Freud. Hij hield zich bezig met het verschil tussen het bewuste en het onbewuste. In het onbewuste zitten dromen, verlangens, angsten en zoals het woord al aangeeft, is men zich vaak niet bewust van al die gevoelens. Surrealisten zijn nieuwsgierig naar wat er allemaal boven komt drijven als je de rede, het verstand uitschakelt. Ze werken vanuit fantastische droombeelden en toevalligheden, vaak nauwkeurig en gedetailleerd.

Mijn docente, Kaat Vrancken, reageerde enthousiast op mijn schrijfsel en zei dat ik aanleg had voor het schrijven van dit soort verhalen. Nederlandse schrijvers die surrealistisch schrijven zijn met een loep te zoeken en dan beland je in de jaren vijftig bij bijvoorbeeld Willem Frederik Hermans. Als je in het heden en over de grenzen heen kijkt, kom je al snel bij de Israëliër Etgar Keret, wiens werk, bijvoorbeeld 'Mijn konijn van vaderskant' in 34 landen is vertaald. Een bundel met korte surrealistische verhalen.

Kaat gaf me de opdracht om in het zomerreces drie van dit soort verhalen te schrijven. Zeker leuk om te doen en wellicht dat ik als eindproject van mijn opleiding aan een bundel korte knotsgekke verhalen werk. Maar is het ook leuk om te lezen? Of is surrealisme slechts aan enkelen besteed met een bepaald gevoel voor humor? Met wie beter dan met jullie kan ik de proef op de som nemen? Een verhaal met als titel 'Little life matters' heb ik bij deze nieuwsbrief opgenomen en meer dan ooit ben ik benieuwd naar jullie reactie, ook als dit soort schrijfsels totaal niet je ding is.

Mijn historische roman 'De Dame van Simpelveld' is af. Zelf ben ik erg tevreden met het eindresultaat en ik hoop dat dit boek negentig jaar na de vondst van de sarcofaag, 11 december 2020, beschikbaar is. Los van corona, is het momentum goed. De regio en zeker Heerlen zijn flink aan de weg aan het timmeren om het Romeinse verleden kenbaar, zichtbaar en voor groot publiek toegankelijk te maken. Via LinkedIn en Facebook bereiken mij dagelijks berichten over activiteiten die hier mee te maken hebben.

Ik wens jullie allen, in de wetenschap dat we te maken hebben met coronabeperkingen, een mooie zomer, een goede vakantie en vooral een goede gezondheid toe. Ik stel het op prijs als je reageert op 'Little life matters', zodat ik een beter gevoel krijg hoe lezers tegen dit genre aankijken. Bedankt alvast.

'Bis wer ens get is. Adieë wa.'

Groetjes,

Sjef